

Květen 2016

V tomto čísle:

- ❖ Tvoříme bajky
- ❖ Pokračování příběhu o Sosičovi
- ❖ Úspěchy našich žáků ve výtvarné soutěži
- ❖ Další povídka naší redaktorky Báry
- ❖ Podrobné zpravodajství z Anglie
 - ❖ Několik vtipů pro zasmání
 - ❖ Škola v přírodě

- ✚ Až zemřu, chtěl bych odejít klidně ve spánku, jako můj děda, a ne křičíc s vlasy zježenými hrůzou, jako cestující jeho autobusu.
- ✚ Malířský mistr říká svému učňovi:
„Jdi do vedlejší místnosti a natři okna.“
Učeň se po chvíli vrátí, otevře dveře a ptá se:
„Pane mistr, prosím vás, i rámy?“
- ✚ „Tak jsem se konečně dostal do televize.“
„A jak ses tam dostal?“
„Odšrouboval jsem zadní stěnu.“
- ✚ Sherlock Holmes a Dr. Watson vyjeli do přírody. Večer unaveni ulehli do stanu. Holmes se v noci probudil, šťouchl do Watsona, a když jej vzbudil, povídá:
„Drahý Watsone, vidíte ty jasné hvězdy? Všiml jste si, jak je jasné nebe? Co z toho můžete vyvodit?“
„Tedy, toto nám jasně říká, že zítra bude suché a slunečné počasí.“
„Ne, Watsone, je to mnohem jednodušší. Znamená to pouze, že nám někdo ukradl stan.“

Město z masek

Představte si tvář nějakého vašeho blízkého. Věřím, že do smrti nezapomenete na jeho rysy. Na jeho tvář, oči nebo nepřírozený tvar jeho obočí. Zřejmě vám působí radost, vidět jak se usmívá, nebo pocítíte osten smutku, když se váš blízký trápí. Ovšem všichni nemají takové štěstí.

Na vzdáleném místě zvaném Město, si nikdo do tváře nevidí. Nemohou vědět, jak se kdo cítí, nebo jestli nepotřebuje pomoc. Podle zákona (odstavec 5, strana 1) musí každý občan Města nosit masku. A jako nějaké zlepšení si starosta usmyslel, že každá maska bude jinak barevná a jinak tvarovaná. Jakmile si někdo sundá masku, nebo se zjistí, že dvě masky jsou stejné, bude viník neprodleně popraven přede všemi z Města. Jako zlatý hřeb viníkovi strhnou masku, aby plnil svou úlohu jako odstrašující případ. Jsou to jediné tváře, které místní kdy uvidí.

Kromě občasných plesů, které za moc nestojí, je tu úplná nuda. Mnohem zajímavější je příběh, proč byli vlastně lidé donuceni nosit masky.

Sir Henry se zrovna vracel se svou družinou z lovu. Ulovili nádherného velkého jelena. A co víc? Sám Sir Henry ho šípem trefil do oka. Bohužel nedostal to, co chtěl. Původně jeli do lesů kvůli bílému jelenovi. Říká se, že kdo tohoto jelena uloví, bude vládnout celé zemi. A protože byl Sir Henry nejlepší lovec, tak proč to nezkusit? Jenomže jelen vždycky vyklouzl. Sir byl pokaždé tak blízko, ale jelen se vždycky jakoby rozplynul. To Sira pobouřilo.

Že prý nepřestane, dokud jelena nechytí. Možná byl jelen kouzelný, kdo ví? Jisté však bylo, že Sir se jen tak nezastaví. Nemohl se smířit s prohrou. A tak uprostřed noci nikým nezpozorován zmizel. Ujížděl na svém věrném koni s lukem a toulcem se šípy, přehozeným přes rameno hluboko do lesa. Bylo to dosti nerozvážné. Když se jim jelena nepovedlo chytit za dne, jak by to bylo možné v noci? Sir Henry si stál za svým. Nevnímal větvičky stromů, které mu švihaly do obličeje. Hnal koně a zastavil ho až u malého jezírka. Vedl ho jakýsi podivný instinkt. Taky se mu vyplatil! Za chvíli se mezi stromy zableskla bílá silueta jelena. Vypadalo to, jako by jelen zářil. Děsivě krásný pohled. Sir Henry se na jelena chvíli koukal s pusou dokořán. „Jaké impozantní zvíře“

pomyslel si. Báł se to zašeptat nahlas. Snad aby se mu jelen nevysmál. Sir cítil, jak se v něm cosi vzedmulo. Náhlá touha nechat zvíře žít. Najednou chtěl stát a jenom se na jelena dívat. Jelen sebou trhl, otočil se a odklusal pryč. „Počkej!“ jeho výkřik se rozléhal po celém lese. Bezmyšlenkovitě vyrazil za jelenem. Jeho kůň se zmateně otočil a odkráčel zpátky do království. Sir Henry se už nikdy nevrátil. Říká se, že možná ještě v tom lese běhá a hledá bílého jelena.

Možná vám tento příběh o maskách moc nenapověděl, ale mně ano.

Od těch dob každý, kdo si sundá masku, vidí bílého jelena. Úplně se zblázní. Dopadne jako Sir Henry. Proto tak přísná pravidla. Někdy i něco krásného toho může hodně zničit. Nevěřte všemu, co je krásné a neobyčejné. Někdy i obyčejné věci mohou vykouzlit úsměv, nebo vyvolat slzy. Kdyby byl každý jako sir Henry, naše civilizace by mnoho nevydržela. Doufám, že až uvidíte jakoukoli masku, zamyslete se nad tím, jaké to asi je nosit masku celý život.

Když 6. A tvoří bajky

Gepard a hlemýžď

☺ Václav Kosan, Alena Debnárová

Byl jeden gepard, který se vychloubal, že je nejrychlejší na světě. Čirou náhodou šel kolem geparda velmi pomalý hlemýžď. Hlemýžď povídá: „Geparde, dal by sis se mnou závod? Kdo bude dřív doma, vyhraje.“ Jelikož byl gepard hloupý, odpověděl mu: „Ano, když chceš, ale prohraješ.“

Tak se sešli uprostřed savany, závod jim odstartoval sup. Hned po startu gepard rychle vyběhl, zato hlemýžď jen zalezl do své ulity. Sup určil vítězem hlemýžď.

Poučení: nikdy nepodceňuj soupeře.

Přátelství žraloka a delfína ☺ Adriana Kajgrová, Ester Maunová

V jednom širém moři žilo hodně vodních zvířátek. Mezi sebou byli přátelé i nepřátelé. Jeden z příkladů byl delfín a žralok. Jednou si řekli, že to chtějí ukončit, a proto budou proti sobě soupeřit. Když začali bojovat, dostali se na místo zvané písčiny. To bylo místo, kde lidé lovili ryby do sítí. Když byli uprostřed souboje, síť začala klesat přímo k nim. V tom nabrala žraloka, vypadalo to, že už se ven nedostane, ale jelikož byl delfín hodný, nenechal ho tam, skočil do sítě, vytáhl žraloka a oba dva byli spokojení. Poté, co si pomohli, spřátelili se. Ukázalo se, že žralok bojoval s delfínem proto, že ho nikdo neměl rád, všichni si mysleli, že je zlý, alespoň podle vzhledu.

Ponaučení je, že každý se nechová tak, jak vypadá.

Deník z Anglie

1. Den

Konečně den odjezdu. Byla jsem hrozně natěšená a nedočkavě jsem čekala na hodinu odjezdu. Odjížděli jsme v neděli 13. 3. 2016. Všichni jsme se sešli před školou okolo půl druhé. Bylo tam velmi rušno a já skoro ani nezahlédla přes ten dav rodičů a příbuzných na naší paní učitelku. Když už byli i opozdilci na svém místě, mohl autobus vyrazit. Cesta byla dlouhá, nevím, co bych dělala, kdybych neměla svoje sluchátka a nabitý mobil, plný písniček a namluvených knih. Kromě krátkých zastávek na záchod jsme se nikde déle nezastavili. K večeru nám pustili dva filmy. Pak jsme si pár hodin zdřímli a hurá na trajekt!

2. Den

Na trajekt jsme přijeli kolem třetí ráno, všichni unavení a utahaní z dlouhé cesty autobusem. Cesta trajektem trvala asi hodinu a půl.

Dorazili jsme do přístavu Dover a autobusem jsme jeli do Londýna.

V Londýně jsme strávili celý den.

Nejprve jsme jeli lanovkou přes řeku Temži. Nadzemkou jsme se dostali k Toweru of London. Přešli jsme přes Tower Bridge a jeli autobusem na Trafalgarské náměstí. Viděli jsme národní galerii a vyfotili se s pár milými pouličními umělci.

O kousek dál jsme měli rozchod a každý si něco koupil. Pokračovali jsme dál k Buckinghamskému paláci. Šli jsme kolem chráněného domu premiéra, přímo k Big Benu a parlamentu. Prošli jsme pod Londýnským okem na lodičku, kterou jsme se propluli po Temži.

Všichni si už mysleli, že je to konec naší výpravy, ale ještě jsme museli vyšlapat kopec k nultému poledníku v Greenwichi. Každý si mohl stoupnout jednou nohou na východní a druhou na západní stranu polokoule.

Pak jsme nastoupili do autobusu a pokračovali do Brightonu, kde už si nás vyzvedly naše rodiny. Byli jsme vyčerpaní, ale šťastní.

3. Den

Dnes začala škola. Začínala v půl deváté. A končila ve tři čtvrtě na jednu.

Byli jsme rozděleni do tří skupin, podle znalosti angličtiny.

Odpoledne jsme jeli do Hastings. Viděli jsme dům ve tvaru syra, ke kterému se váže zajímavý příběh. Hastings je přímořské městečko, proto jsme mohli vidět mnoho rybářských domků.

Do Hastings jsme ale přijeli kvůli pašeráckým jeskyním. Tam jsme zjistili, jak se pašovalo zboží, kolik vážilo, kolik se za něj dostávalo peněz a mnoho dalších zajímavých faktů. Venku si potom, kdo chtěl, dal jejich národní jídlo – fish and chips – rybu s hranolky. Stánky s nimi byly na každém rohu. Náš den končil v rodinách, kde nám dali výbornou večeři a my se těšili na další den.

4. Den

Po škole jsme se vydali na Beachy Head a Seven Sisters. Jsou to nádherné křídové útesy, po kterých jsme se prošli. Taky tu foukal

mimořádně silný vítr, takže jsme se museli pořádně obléci. Pěkně nám to profouklo uši.

Po útesech jsme jeli do centra v Eastbourne, kde jsme se s radostí pustili do nakupování.

(Většina lidí navštívila Primark 😊)

S plnými taškami oblečení jsme přijeli do rodin.

5. Den

Dnes jsme dokončili studium v jazykové škole, dostali certifikát a rozloučili jsme se s našimi anglickými učiteli.

Jeli jsme do centra Brightonu. Viděli jsme překrásný palác Royal Pavilion. Vevnitř se sice fotit nesmělo, ale spoustu krásných exemplářů jsme si zapamatovali.

I tady jsme „šoppingovali“ a zase většina lidí šla do Primarku 😊.

Tento den byl ale i smutný. Museli jsme se rozloučit s našimi rodinami. Brzy ráno odjedeme a do rodiny se už nevrátíme.

6. Den

Pro mě nejhorší i zároveň nejlepší den. Náš poslední den v Anglii.

Celý jsme ho strávili v Londýně ve studiu Warner Bros. Museli jsme vstávat brzo, abychom si ve studiu mohli vše prohlédnout. Tady se natáčel jeden z mých oblíbených filmů: Harry Potter! Bylo to tam vážně kouzelné. Skoro jako bychom se opravdu ocitli v kouzelnickém světě. Mohli jsme se projít po Příčné ulici, sednout si do Hagridovy motorky, cvičně si vběhnout na nástupiště 9 a $\frac{3}{4}$, kouknout se do Brumbálovy pracovny nebo si vypít máslový ležák. Bylo tam taky hodně rekvizit. Mohli jste si zakoupit kouzelnickou hůlku, ohnivý pohár, mikinu nebo tričko. Myslím, že i ti, kdo neviděli Harryho Pottera, si to užili.

Zpáteční cesta byla poklidná. Domů jsme se dostali přibližně ve dvě hodiny odpoledne.

LONDON

Sosič a let hrůzy

(příběh na pokračování – část třetí)

Sosič se svázaný zmítal v kokpitu raketoplánu a koukal na stávkujícího pilota, jak odesílá zprávu. Pokusil se uvolnit žužláním pouta a opravdu!!! Povolila!

Sosič se začal pomalu plížit k pilotovi, aby ho zlikvidoval, když vtom vrazil do dveří rozlícený pasažér, který třímal v ruce slupku od banánu. Sosič na sebe ledabyly hodil pouta, aby to vypadalo, že je svázaný.

„Tomu říkáte kvalita, vždyť jsou ještě zelený,“ zakřičel nespokojený cestující, hodil po pilotovi slupku od banánu a zabouchl za sebou dveře. Pilot se otočil na Sosiče a dovtípil se, že ten už nemá pouta. Mezitím se Sosič dovtípil, že se pilot dovtípil, že nemá pouta, a tak se tam navzájem dovtipovali, dokud to Sosiče nepřestalo bavit a neskočil po pilotovi.

Pilot ho ze sebe strhl a hodil ke dveřím. Sosič se ho snažil sundat, ale marně. Protože prastarý raketoplán neměl automatický převod klesacího programu s vyrovnáním tlaku, došlo k přetížení a začala praskat hydraulika. Raketoplán začal klesat tak rychle, že to skoro hraničilo

s pádem. Přetlak začal natolik stoupat, že to vytrhlo dveře od kabiny, a rozbilo okna.

Sosič ležel na hraně mezi dveřmi a prázdným prostorem, ještě kousek a čekal by ho strašný desetakilometrový pád a ještě horší dopad. Raketoplán neměl automatické brzdy, a proto už letěl tak rychle, že vypadal jako ohnivá koule, a po chvíli se začal rozpadat na kousíčky.

Pilot Sosiče pustil a šel pro něco, čím by ho mohl svázat. Raketoplán již klesl do oblasti s dostatečně hustou atmosférou, takže již třením nehořel. Sosič se pomalu plížil k navigačnímu pultu, když v tom se pilot otočil a Sosič stihl v rychlosti jen natukat náhodné souřadnice do GPS, aby raketoplán nenarazil do centra Lanzy.

Raketoplán začal nabírat výšku a pilot se na Sosiče rozeběhl. Ale uklouzl po slupce od banánu a vyletěl pryč z otevřených dveří a Sosiče strhl s sebou. Sosič se ještě stačil zachytit páky visící ze dveří. Sosič jen viděl, jak pilot mizí v hloubce pod raketoplánem a pokusil se vytáhnout nahoru do kabiny.

Když se mu to konečně povedlo, tak zkusil zadat do počítače souřadnice nejbližšího letiště. Jenže marně, protože počítač byl již tak poškozen, že se s ním už nic

nedalo dělat. Pokusil se zatahat za knipl, ale bezvysledně, protože ovládání i veškerá hydraulika byla v háji.

Musí se to nějak zabrzdit!

„Dámy a pánové, prosím o pozornost, právě padáme, takže nedostanete svoji polední kávu a sušenky”, řekl Sosič do palubního rozhlasu. Z kabiny se ozvalo nesouhlasné bručení: EEEEEEEEEEE.

„Prosím, aby mi všichni vydali svoje dečky na sedadla, spodní prádlo a bundy.“

„Když to uděláte, dostanete kávu a sušenky.“

JÓÓÓÓÓÓ

Zakřičeli všichni a hrnuli se k Sosičovi s bundami, spodním prádlem a dečkami. Dokonce si dečky i navzájem kradli, protože si naivně mysleli, že kdo jich bude mít víc, dostane více kávy a sušenek.

Z dodaného prádla začali šít padák. Po chvíli měli hotovo, no moc to nevypadalo, ale snad to fungovat bude. Pak s padákem došli k zádi a začali přemýšlet, jak tam ten padák dají. Někoho napadlo kopnout do boku trupu a on

se sám povolil a odlomil. Několik lidí tam prostrčilo padák, a ostatní se ho chytili, aby ho udrželi.

Po chvíli raketoplán zpomalil na dostatečně nízkou rychlost, ale blížilo se pole turbulencí. Raketoplán se začal třást a za padák to začalo více škubat. Všichni se snažili nárazy ustát, ale jeden zvlášt' silný vír se do všech pořádně opřel, podlomil jim nohy a zaškubnul za padák.

Všichni vyletěli ven z raketoplánu kromě Sosiče a asi pěti dalších lidí, kteří padák nedrželi. Raketoplán začal bez padáku rychle klesat. Sosič si už jen pamatoval, jak letadlo padalo k zemi.

Pak omdlel. Pak se probudil v raketoplánu, který byl zavěšen za liány nad útesem uprostřed džungle. Pomalu se začali probírat i ostatní. Liány začaly prskat a trhat se a tak se všichni snažili ze všech sil vydrápat nahoru, jenže díky kolmé orientaci letadla to moc nešlo. Pak někoho napadlo, že by mohl použít sedačky jako žebřík.

Díky tomu se jim podařilo vyšplhat na útes. Liány praskly a raketoplán spadl do hlubin, ale kupodivu zachoval tvar. Všichni byli v bezpečí pevné země. Ale co dál?

Dobře si uvědomovali, že jestli chtějí přežít, musí sestoupit do údolí k vraku raketoplánu.

Úspěch ve výtvarné soutěži

1. místo v soutěži

Jmenuji se Sabina Lincová a je mi 13 let. Navštěvuji 1.ZŠ Dobříš. Baví mě kreslení a malování. Mimo to navštěvuji dvakrát týdně hodiny Hip-Hopu. Neboť ráda pokouším štěstí, zúčastnila jsem se soutěže na téma „Voda a energie“ a podařilo se mi vyhrát. 😊

2. místo v soutěži

Mé jméno je Lucie Farářová, je mi 13 let a chodím do třídy 8. A. Mezi mé záliby patří malování, kreslení, lyžování, plavání, práce na PC a ráda čtu. Také se zajímám o zvířata a ráda chodím ven s kamarády. Mezi mé oblíbené předměty ve škole patří chemie a matematika. Nemám ráda psaní slohů.

Úspěch ve výtvarné soutěži

Škola v přírodě

V týdnu od 25. 4. do 29. 4. odjelo 7 tříd z 1. stupně na školu v přírodě do Janova nad Nisou. Dopoledne se děti věnovaly výuce jako ve škole a odpolední program zajišťovali certifikovaní instruktoři. Děti tak měly možnost vyzkoušet si nové aktivity a hry.

A jak se taková škola v přírodě líbila dětem?

Nejvíce se mi líbila hra pohybová a
kolová dráha mi také bavila.
Chodili jsme na procházky
a šli jsme se kouknout na Husky.
Hotel byl pěkný a Olympia da mi také
bavila. Ukončili jsme 7. 4. 19.
Škola v přírodě se mi líbila.

Míra 4.C

Nejvíce se mi líbilo, když
jsme šli do útulku pro husky.
Když jsme čekali, tak jsme hráli
hru o nejlepší sněhovou stavbu.
My jsme postavili motýlka na oblek.
Potom jsme šli ke psům husky. Byli
tam moc hezčí psi. Paní nás seznámila
se vším a povedla nám jak se
psi oblékají.

2. Dáma 4.C

Nejvíce se mi líbily husky.
Ta paní měla 32 nebo 34
husky psů. Jeden z nich
byl nejlepší, jmenoval se
Falco měl mě rád. Rád se
mazlil a rád nás olizoval. A
na naší tvář dával čumáky.
Kačka 4.C

Nejvíce se mi líbilo na husky farmě.
Paní, která nám povídala o husky,
vlastila 32 psů. Ale můj největší
zažitek byl na bobové dráze.
Nejprve jsme se hrozně bála, ale pak
to bylo super. S instruktorkou Bářou
jsme měli každý den po večeri
program a hráli jsme různé hry.
Pro mě byla nejlepší hra Popíček.

Pája 4.C

Moc se mi líbilo, když jsme šli s instruktorkou Bářou
na husky farmě, paní, co nám povídala, měla 34 psů. A moc
se mi líbilo, když odpálili sněž, a my jsme se roztáhli na sněhu. ☺

Měli jsme instruktorku Bāru.

Ve středu jsme šli na bobovou dráhu,
je to rychlé. V úterý jsme byli na
HUSKY FARMĚ. Nejhezčí pes

byl Falco, měl světle modré oči.

Za hotelem byl lanový park, bylo to
moc krásné.

